

Nr 67.

Av herr **Lövgren** i Nyborg, om höjning av livräntor, utgående enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete.

Under tre årtionden fördes kampen i detta land för att införa en modern och efter tidens krav anpassad lag om försäkring för olycksfall i arbete. Motståndet var segt och hårdnackat, men slutligen måste det ge vika. Den av riksdagen den 5 juli 1901 antagna lagen i denna fråga var dock så knappt tillskuren, att den redan från början var otillräcklig. Arbetet på en förbättring fortsattes och ledde år 1916 till den nu från den 1 januari 1918 gällande lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

Det hade väl varit både naturligt och rimligt, att alla de, som ha pension eller ersättning, utgående enligt den äldre lagen, vid tiden för den nya lagens ikraftträdande uppflyttats till att erhålla sin ersättning enligt de grunder, som i denna lag stadgas. Så har emellertid icke skett, utan de erhålla alltjämt sin pension enligt den äldre lagens stadganden. Riksdagen fattade visserligen år 1918 beslut om höjning av deras pensioner med 75 procent, men även efter denna förhöjning är deras ställning otillfredsställande. Enligt 1901 års lag är högsta pension, som utgår, 300 kronor. Med 75 procents tillägg stiger summan till 525 kronor, men denna summa kan ju icke anses tillräcklig för en ensam person, så mycket mindre då, när det gäller familjer, som förlorat maunen-försörjaren genom något olycksfall.

Vid 1918 års riksdag framförde undertecknad en motion om höjd pension åt en änka med 7 minderåriga barn, som förlorat sin man genom ett olycksfall vid Inlandsbanebygget. Denna motion avstyrktes då av utskottet med den motiveringen, att man icke kunde gynna henne mera

än andra, som erhålla pension enligt denna lag. En av utskottets ledamöter uttalade dock vid frågans behandling i kammaren sitt gillande av en generell uppflyttning av samtliga dem, som ha sin ersättning utgående efter den äldre lagen, till samma förmåner, som gälla enligt den nya lagen. Detta är väl möjligt att åstadkomma för dem, som arbetat vid statens verk och inrättningar, men för alla dem, som förolyckats under arbete hos privata företag och således erhålla sin ersättning genom privata försäkringsföretag, ställer sig saken annorlunda. Deras ställning är dock särskilt nu under denna kristid med sitt starkt sänkta penningvärde rent av förtvivlad, och något borde göras från statens sida för att träda hjälpande emellan, synnerligast som det väl får anses omöjligt att ålägga de privata försäkringsföretagen och arbetsgivarne någon höjd ersättningsskyldighet i detta avseende.

På grund av vad ovan anförts hemställes alltså,

1) att riksdagen måtte besluta att höja alla de pensioner, som utgå av statsmedel enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete av den 5 juli 1901, till samma belopp, som skulle ha utgått enligt lagen av den 17 juni 1916, samt

2) att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning om, huruvida och på vad sätt en förhöjning kan ske av pensionerna åt alla dem, som genom enskilda företag erhålla pension enligt samma lag.

Stockholm den 18 januari 1919.

O. W. Lövgren.